

עלידי מינהל המקרקעין לעזוב את ביתו. מאחר שהוא יושב על קרקע שאינה שלו, ומשום כך נחשב למשיג גבול. מדינה התעלם, כמו כל שכניו. הוא זכר יפה את הצהרתו בזמנו של ראשיה ממשלה דאז, דויד בן-גוריון, שהכריז מ' על בימת הכנסת כי תושבי גבעתי-עמל רשאים להמשיך לגור במקום — עד ש' ישוכנו במקום קבע אחר. פסיפס. למרות זאת, נתבע מדינה ל' דין. הסיבה: כאשר הכריז בן-גוריון את הכרזתו, לא נכלל מדינה בין הנהגים, כי לא גר שם אז, בגלל שירותו הצבאי. במישפטו של מדינה, ייצג את המדינה עורך-הדין צבי דרונר. מאוחר יותר, גילה דרונר כי הוא לא רק מייצג את המדינה,

לדא נישואין. סלאבה וילקובסקה היתה תופעה מיוחדת במינה בנוף המיפ' לגתי של ישראל, כאשר עלתה ארצה מ' רוסיה ב'1926, הצטרפה לרומאני-השניים הצעירה לתיאטרון אוהו, נימנתה עם רב' שוני שחקניו. מאוחר יותר הצטרף לתי' אטרונו עולה חדש שהגיע זה עתה, שמר אל מיקוניס. המהנדס הארמוני, שהיה צעיר ממנה בחמש שנים, מצא-הן בעי' ניה. כדרכה בשנים העתידות, היא החלה דוחפת אותו, בהדרגה, לדרגת שחקן מה' שורה הראשונה.

המיקוניסים, שמעולם לא נישאו רש' מית, הפכו לחלק בלתי נפרד מעולם ה' תיאטרון דאז. במקביל, החלו מגלים עניין בפוליטיקה. הצטרפו לפ.פ.ג. אמה הורחה של מק'.

שעתם הגדולה. בימי המנדט, נירדף מיקוניס תקופות ארוכות על-ידי הברי' טים, נאלץ להסתתר. סלאבה היתה המק' שרת שלו, לא נתפסה מעולם על-ידי ה' בריטים. אלא שפעילותם המחתרתית פג' עה בקריירה האמנותית של בני הזוג. כדי לפרנס את המישיפה, נאלצה השחקנית לחזור לרפא שיניים. פעילות בה התמידה עד שנפצעה לפני כמה שנים בתאונת דר' כים.

עם קום המדינה, הגיעה שעתם הגדולה של בני-הזוג. תשוכי-הילדים, סלאבה, ש' ראתה את מיקוניס קומוניסט מס. 1 של ישראל, הפעילה את מלוא האנרגיה שלה לקידומו. המיד היתה לצידו, משתתפת בפגישותיו, מתקנת ומצוננת אותו ברא' יונות עיתונאיים, מפנקת אותו, דואגת לו, כמו פולה בן-גוריון, שנאה גם סלאבה בכל לב את יריביו של מיקוניס, פתחה בכל לב את ביתה הצנוע בפני אוהדיו וידידיו. כמו פולה, כינתה גם היא את בעלה בשם מישיפהו.

מכה קשה. כאשר הצטרפו סנה ו' קבוצתו למק', באה שעתה הקשה של סלאבה. מרגע ראשון, ראתה בסנה יריב, התייחסה אליו כאל נטע זר במיפלגתה. כניסתו של סנה לכנסת השביעית — הפעם הראשונה מאז קום המדינה שמי' קוניס נשאר בחוץ — היתה מכה קשה גם לסלאבה, שטרחה קשות לעודד את בעלה נוכח האכזבה.

לאחר מותו של סנה, כאשר מצא עצמו מיקוניס במיעוט במפלגתו, טרחה סלאבה בכלוא מירצה במערכה להחזרתו לעמדת' הכוח הישנה שלו.

השבו. שעות ספורות לפני פטירתה, כאשר חשה בצפוי לה, צילצלה לידידי מישיפה, ביקשה מהם בקשה אחרונה: להשיגה במקומה על בעלה.

תל-אביב

המדינה לא מכירה במדינה

המודעה שפורסמה ביום השני השבוע בעיתונות היתה קטנה, אולם היא ניבאה התפוצצות גדולה. הדליק את הפתיל צ'רפינוי שקיבל פקיד תל-אביבי בשם יוסף מדינה. לאחר 22 שנות מגורים בביתו, החליטה לפתע ה' מדינה לסלקו משם.

לא היתה זו כמונן החלטה עיוורת. היתה לה סיבה מצויינת: ביתו של מדי' נה נמצא בגבעתי-עמל, בצפון תל-אביב — האיזור היקר ביותר בעיר. מסביב ל' גרעין של צריפי עוני ותקיים, משתרע באיזור שיכון צמרת — איזור הווילות היקר ביותר בעיר. מגורים ברפת. לא כך היו הדברים כאשר הגיע מדינה למקום. זה היה ב' 1947, וגבעתי-עמל היתה אז שכונת ג'מור' סין, מוקפת ערביים וחולות בלבד. יחד עם פליטים משכונות דרום תל-אביב, שהוב' או למקום על-ידי ההגנה, לאחר שבתיהם נהרסו בפעולות של ערב המלחמה — הגיע גם מדינה לשם, כמו השאר — ב' הזמנתם המפורשת של שלטונות היישוב, כעבור זמן מה, התגייס מדינה. כאשר חזר ממלחמת-ההישרדות, גילה שצריפו נתפס. הוא קנה רפת סמוכה, שיפק אותה, הפכה ב'25 השנים הבאות לדירה צנועה בת שני חדרים, בה התגורר עם אשתו וילדיו. עם השנים, נוסף לו שכן מפורז' סם: פרופסור מוריס לב, המנתח הידוע, שקיים לעצמו וילה מפורחת בסמוך. הכמחה מבי.ג'י. לפני שנתיים, הגי' עה הבשורה הראשונה: מדינה נדרש

(המשך מעמוד 14) פטר, כאשר נוכח לדעת שחבריו משתמ' שים בו כהסוואה למגמותיהם האנטי-פוע' ליות'.

השבוע, כשנוכח לדעת שהממשלה מת' ערכת בסיכסוך המזון, כדי לעזור לתעי' שיניים נגד הפועלים, מבלי לטרוח אף להתייעץ עימו, התפרע ברעש גדול. להיכנע, כדי להרוויח. זאת בדיוק היתה כוונת עמיתיו. הם רצו שהמוכיר האימפולסיבי, הרוגל בשינוי חלוקת ההכי' נסה הלאומית לטובת העובדים, יפנה את מקומו לאדם שימלא נאמנה את התפקיד המוטל עליו: להפוך את ההסדרות ל' מכשיר להגשמת המדיניות של מישרד' האוצר. מדיניות זו מכוונת להקפיד את השכר, ובכך לצמצם עוד יותר את חלקם של העובדים בהכנסה הלאומית.

כאשר נתקיימה ישיבת-התייון אצל גול-דה מאיר, כבר היתה ההתפתרות של בן-אהרון בכיס. מייד השתנו הרוחות. יוסף אלמוגי, הירוש המיועד של כס מוכ'ל' ההסדרות, הפך באורח שלא למגן הפור' עלים. נאם נאום שמאלי חוצבי-להבות. חיים ברילב, שהציע פשרה שנתקבלה על דעת התעשיינים, מצא שאינו מעודכן. גולדה הציעה תנאים שהיו קרובים לרשימת ה' פועלים.

נציג התעשיינים, מרק מושביץ, שהוא עצמו בעל מפעל מזון (עליה), נאלץ לבי' קש את חבריו לקבל את תנאי גולדה — תנאים שעליהם יכלו להסתדר עוד לפני חודש, בלי כל הרעש. נימוקו של מושביץ: כדאי להיכנע במקרה זה, כדי לסלק את בן-אהרון. יצרניה-שימורים יסבלו, אבל כל שאר היצרנים ייצאו נשכרים. דאגת חברים. בינתיים עברו מנהיגי מפלגת-העבודה את הפרוצדורה המקובלת: הם ביקשו מבן-אהרון לחזור בו, קיבלו החלטות על אי-קבלת ההתפתרות, ועוד. רק דאגה אחת כירסמה בליבם, מנעה מהם ליהנות מן השמפניה: שמא יחזור בו בן-אהרון?

מפלגות

השחקנית שנותה

מאחורי הקלעים

האשה הזאת רק מפריעה לבעלה, לא עוזרת לו. נהג לומר עליה מנהיגה המ' נוח של חקיי, ד"ר משה סנה. במקרה זה, כמו במקרים רבים אחרים, היתה דעתו של סנה דעת מיעוט. רובם

דרסן, במדים של רופא. בית-החולים איפ' שר לו, לסטודנט לרפואה שנה חמישית, להמשיך בסטאג' שלו תוך שהוא עומד למראשותיה של אשתו חסרת הכרה, כדי שלא יתיישר בצפייה חסרת תוחלת. ג'וני אינו בוכה. הוא רק מספר: "היא נסעה הפעם להביא פרחים... כדי ליישב אותם וללמד עליהם לקראת הבחי' נה שלה בבוטניקה. חיינו טוב יחד. מרי ידעה לשמור על גבולות נכונים גם כשי' אהבה. אהבנו. אבל כל אחד ידע לשמור על החופש שלו. מרי לא התערבה אף פעם יותר מדי בחיים שלי. בבית בו גרנו בכלגיה, התגוררו עוד שני זוגות מישראל. כל פעם קיבלנו עתונים מהארץ ומרי היתה מקריאה לי מה הולך כאן. היינו מתווכחים על פוליטיקה כל הלילה.

"מרי היתה בעניינים האלה ישראלית טיפוסית. היא לא שואה ערבים, אבל היא פחדה מהם... אני מדבר על זה, מדבר עליה, על מה שקרה, אבל אינני תופס את זה. אני יודע שהיא שוכבת עכשיו חסרה הכרה, אבל אינני יכול לתפוס את המשמעות של זה לטווח ארוך...שמעתי על כך שנפצעה, ביום רביעי בשעה שניי-עשרה בצהריים. הודיעו לי מה' משרד של סבנה. הם גם סידרו לי מקום במטוס. שבוע בערב כבר הייתי לידה. רצייתי לבוא עוד קודם, עוד בלילה בו בו נחת המטוס החטף בלוד, אבל שדה-התעופה היה מלא משפחות של בלגים שהיו במטוס...לא הייתי מודאג במיוחד. כל הזמן אמרתי לעצמי: ג'וני, אין מה לדאוג. בדרים כאלה תמיד נגמרים בשי' לום'.

היא תהיה כמו צמח...

ני יודע מה מצפה לה. עבדתי הר' בה בבתי-חולים וראיתי אנשים ש' נפגעו בתאונות-ידרכים: ילדים שחיו עשר שנים אחרי פציעתם חיים ביולוגיים מבלי שחזרו להכרתם. אני מעריך שזה מה שמ' חכה למרי, אם תישאר בחיים, אם כי ברפואה לעולם אין לדעת. לפעמים אני הושב אם לא יותר טוב שזה יגמר אחת ולתמיד...

אם המצב ישאר כמו שהוא, אחזור בכלגיה כדי להשלים במועד ב' את הב' חיינות שהפסדתי עכשיו. אחר כך אחזור לישראל כדי להשלים את לימודי הרפואה. אני חושב שאשאר בישראל. ממילא אינני קשור לארץ שלי. כל מה שאני רוצה זה מיטה עם חולה ומכשירים של רופא כדי שאוכל לטפל בו... גם עכשיו, אחרי מה שקרה למרי, אני

סלאבה ושמואל מיקוניס ** משיכה אחרונה בחוטים

של אלה שהכירו אותה, היו חזוקא בדעה כי ד"ר סלאבה מיקוניס, שנפטרה השבוע בגיל 72 (לפי הרשום בדרכונה), היתה הכוח המניע שדחה, קידם, הדיריך ותמך בנהיגה הנוכחי של מק', שמואל מ' קוניס (67), במשך כל שנות חייהם המ' שותפים.

כפי שגילה העולם הזה (1776) ב' כתבת-הענק על איש-השנה בן-אהרון, איים בן-אהרון בשנה שעברה שלוש פעמים ב' התפתרות. בהפגנת האחד במאי, לפני שבועיים.

תושב שכונת-עוני מדינה אחרי 25 שנה — בעיטה לרחוב

בנסיגונה לזרוע את מדינה מביתו — אלא הוא גם הבעלים החדשים של הקרקע, ש' מנה הותבקש מדינה להסתלק. דרונר גי' לה ע' את רכש את הקרקע ממדינת ישראל בסכום של 72 אלף ל"י. ערכה ה' ריאלי של הקרקע כיום — כרבע מיליון ל"י.

מדינה שכר להגנתו את עורכי-הדין אהוד שלישי ושלמה שגיא, אינו חולם לקיים את צויה-הפניו.

הבטיח השבוע מלך השכונות המפורז' סם, אלימלך רון, שבכנס לעניין: "מדרי' נה ימשיך להתגורר בביתו — עד שיקבל פיצויים מתאמיים. על גופי ועל גופו יפנו אותו."

הגיבו השבוע תושבי גבעתי-עמל: "בכל מיקרה של פינוי דיירים בארץ, מפצים אותם. למה אותנו לא? למה רק לנו מת-נכלים? משום שקרקעות גבעתי-עמל הן היקרות ביותר בתל-אביב, ורשות הפיתוח מעוניינת להשיגן בלי להכיר בכוניותנו."

יחסי עבודה

לקראת סערות חדשות

ברגע האחרון ממש, ניצל השבוע המשק מעימות דרמטי, במשבר ענף השימורים, בין ההסתדרות לתעשיינים. היתה זו הצ' לה שאיימה לפוצץ את כל הסכם המס' גרת, ולהאיץ את הידרדרות האינפלציה. יתרה מזו: היתה זו הצלה רגעית בלבד. בעתיד הקרוב ביותר, יעמוד המשק בפני משבר חמור לא פחות, ואולי אף יותר. המאבק הפעם לא יתרכז בתוספת זו או אחרת, אלא במטרה הרבה יותר רגישה: ניפוץ תוספת-היוקר הפיקטיבית. השקט היקר. שלא במפתיע, ייטח המאבק היומירני על-ידי עובדי רשות הנמ' לים.

5,000 עובדי הרשות לסוגיהם, שהפכו ל' קבוצת-הלחץ הראשונה במעלה במדינה, למדו לדעת. במרוצת שנתו הראשונה של אהרן רמז כמנכ"ל הרשות, כי "אפשר להסתדר" איתו. גם שר-התחבורה עצמו, שמעון פרס, טען מפורשות בכנסת כי מוטב לקנות את השקט בכנמלים בכסף — ובלבד שלא להשביחם ולגרום למדינה נזקים כספיים גדולים פי כמה. תוצאותיה של קניה זו היו טובות לפור' עלים. תלוש המשכורת הגבוה ביותר של פועל נמל היא 4,449 ל"י ברוטו. (המשך בעמוד 26)